

DISSIDENT VOICE

Ne lekicsinyeljük a szeptember 11-ről szóló elméleteket

– **Bill Christison** www.dissidentvoice.org 2006. augusztus 14.

[https://dissidentvoice-org.translate.goog/Aug06/Christison14.htm?
_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en](https://dissidentvoice-org.translate.goog/Aug06/Christison14.htm?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en)

A K o o g l i magyar fordítása természetesen kizárólag tájékoztató jellegű

<https://dissidentvoice.org/Aug06/Christison14.htm>

Bill Christison a CIA egykori magas rangú tisztviselője. 1979-es nyugdíjba vonulása előtt nemzeti hírszerző tiszt volt, valamint a **CIA Regionális és Politikai Elemző Hivatalának igazgatója**. Azóta számos cikket írt az Egyesült Államok külpolitikájáról. Elérhető :

kathy.bill@christison-santafe.com .

Bármennyire is szörnyűek a világ két nagy hazudozójának és terroristájának Gázában és Libanonban elkövetett bűnei, elengedhetetlen, hogy ne hagyjuk, hogy Ehud Olmert és George W. Bush tettei elvonjanak minket egy újabb közelmúltbeli eseménytől .

Az Egyesült Államok Izraellel kötött szövetsége és a lobbij ereje, amely lehetővé teszi Izrael számára, hogy olyan könnyen befolyásolja az Egyesült Államok külpolitikáját, nagy szerepet játszott abban, hogy lehetővé tette ártatlan civilek szörnyű lemészárlását Gázában és Libanonban. Ami ezeken a vidékeken történik, az arra is ösztönözheti Olmert és Busht, hogy új ellenségeskedéseket kezdjenek Szíriában, és súlyos, esetleg nukleáris bombázásokat Iránban – és ez az egész neokon cseresznye új világháborúhoz, valamint civilizációk és vallási fundamentalizmusok összecsapásához vezethet. hogy ez a két nyomorult politikus a szó szoros értelmében ránk akar kényszeríteni. Nehéz ügy elhinni, hogy bármi más is, ami a világon történik – bárhol – ugyanolyan fontos lehet.

Július 29-én és 30-án, majd augusztus 1-jén még valami történt, amiről egyre többen gondolják , hogy ugyanolyan fontos. Ezekben a napokban a C-SPAN újra sugárzott egy panelbeszélgetést, amelyet eredetileg június végén tartottak, és amelyet az *American Scholars' Symposium* nevű szervezet szponzorált, hogy megvitassák, mi is történt valójában 2001. szeptember 11-én. A Los Angelesben tartott találkozó két napig tartott. a C-SPAN újraadás egy majdnem kétórás összefoglaló ülést ölelt fel. A találkozón 1200 ember vett részt, akik a szeptember 11-i hivatalos történeten kívül mást is szeretnének hallani. A tévéközönség nyilvánvalóan elég nagy volt ahhoz, hogy a C-SPAN-t arra ösztönözze, hogy négy napon belül öt alkalommal közvetítse a panelbeszélgetést.

Ez még egy hónapos késéssel is sok műsoridőt jelent azoknak a történeteknek, amelyeket sokan összeesküvés-elméletnek neveznek – és amelyekhez sokan csúnyább leírásokat használnak. Lehetséges, hogy a C-SPAN vezetője, Brian Lamb olyan erősen nem hisz az összeesküvés-elméletekben, hogy úgy érezte, ha bőséges nyilvánosságot kapnak, az tovább hiteltelenné teszi őket. Ugyanilyen lehetséges azonban, hogy Lamb, aki úgy tűnik, őszintén hisz abban, hogy a legtöbb kérdés különböző oldalait a lehető legtisztességesebben kell bemutatni (bár nem mindig ad minden oldalnak egyenlő időt), pontosan ezt próbálta megtenni a sok jogos kérdés kapcsán. mi történt valójában szeptember 11-én. Mindenesetre a C-SPAN komoly erőfeszítéseket tett annak érdekében, hogy a 9/11-re vonatkozó főbb elméletekről információkat közöljön az amerikai médiával.

Itt foglalkozunk a valódi problémákkal. Miért fontos, hogy ne hagyjuk, hogy a 9/11 körüli úgynevezett összeesküvés-elméletek kifulladásra kerüljenek? Miután az elmúlt öt év nagy részét azzal töltöttem, hogy a legnagyobb szkepticizmussal kezeltem ezeket az elméleteket, az elmúlt hónapokban komoly időt szenteltem azok tanulmányozására, és alaposan megnéztem több, a témában elérhető videót is. **Meggyőződésem, hogy a szeptember 11-i elméletek jelentős része igaz, és ezért az Egyesült Államok kormánya és a 9/11-i Bizottság által kiadott „hivatalos történet” jelentős része hamis. Most úgy gondolom, hogy meggyőző bizonyítékok állnak rendelkezésre arra vonatkozóan, hogy a szeptemberi események nem úgy alakultak, ahogy a Bush-kormány és a 9/11-i Bizottság elhívték velünk.**

EGY: Egy utasszállító szinte biztosan nem találta el a Pentagont. Szilárd fizikai bizonyítékok alátámasztják ezt a következtetést; többek között a Pentagonban **lévő lyuk jóval kisebb volt, mint amennyit egy repülőgép létrehozna.** Az épületet így feltehetően valami kisebb, esetleg rakéta, vagy drón, vagy kevésbé valószínű, hogy kisebb emberes repülőgép érte. Abszolút semmilyen információ nem áll rendelkezésre arról, hogy mi történt az eredeti repülőgéppel (American Airlines 77-es járata), a személyzettel, a „gépeltérítővel” és az utasokkal. A „hivatalos történet”, ahogy az a *9/11 bizottsági jelentésben* megjelölészerűen azt mondja: „9:37:46-kor az American Airlines 77-es járata a Pentagonba zuhant, körülbelül 530 mérföld/órás sebességgel. A fedélzeten tartózkodó összes személy, valamint az épületben tartózkodó sok civil és katona meghalt.” Ez lehetővé teszi az olvasók számára, hogy a repülőgép darabjait és néhány utas holttestét találták meg a katasztrófa romjai között, de a kormány által eddig közzétett információk **nem mutatják, hogy valóban ilyen bizonyítékokat találtak volna.** A Pentagon által közzétett történet szerint a gépet és utasait elégették; a Pentagonban a lyuk szélén elhelyezkedő irodákról készült videofelvételen azonban jól látható, **hogy az irodabútorok sértetlenek.** A Pentagon falán lévő lyuk mérete továbbra is érvényes bizonyíték, és egyelőre megdönthetetlennek tűnik.

KETTŐ: A World Trade Center északi és déli tornya szinte biztosan nem omlott össze és nem esett a földre, mert eltérített repülőgépek érte őket. **Egy repülőgép nem találta el a Központ 7-es épületét, amely szintén összedőlt.** Valószínűleg mindhárom az épületekben szeptember 11. előtt **elhelyezett ellenőrzött bontási díjak pusztították el.** A bizonyítékok jelentős része azt mutatja, hogy az ilyen bontási díjak tipikus maradványai és melléktermékei voltak jelen a három épületben, miután összedőltek. Az ebben a témában végzett kutatás minősége meglehetősen

lenyűgöző.

Ha a fenti 1. és 2. pontra vonatkozó ítéletek helyesek, akkor sok „ki csinálta” kérdést vetnek fel, és határozottan azt sugallják, hogy egyes meg nem nevezett személyek vagy csoportok, akár a kormányon belül, akár a kormányhoz kötődnek, aktívan létrehoztak egy „Pearl Harbor” eseményt. valószínűleg elnyerheti a nyilvánosság támogatását az ezt követő agresszív külpolitikához – olyan politikához, amely egyrészt „átalakítja” az egész Közel-Keletet, másodsor pedig kiterjeszti az Egyesült Államok globális uralmát.

Ez az első két pont adja a rendelkezésre álló legerősebb bizonyítékot arra, hogy a szeptember 11-i „hivatalos történet” nem igaz. Ha a kormány be tudná bizonyítani, hogy ezek a bizonyítékok hamisak, és saját története ezekről a pontokról helyes, akkor az összeesküvés-elméleteket alátámasztó összes többi adat és spekuláció aláásná magát. Nem adott ilyen bizonyítékot, és nem adott választ a növekvő kérdésekre.

Az elméleteket alátámasztó további, kevésbé fontos szempontok a következők.

HÁROM: Az első repülőgép eltérítését követően legalább egy óra 45 percig az amerikai légvédelmi hatóságok nem tettek érdemi lépéseket. Ez egyes „összeesküvés-elméletek” híveinek tekintik érvényes bizonyítékot arra vonatkozóan, hogy az amerikai légierőt szándékosan visszatartották a cselekvéstől. Lehet, hogy igen, de a saját szkepticizmusom azt sugja, hogy az Egyesült Államok védelmi erőinek elégtelensége valószínűleg ugyanilyen elfogadható magyarázat.

NÉGY: A teoretikusok egy része úgy véli, hogy a 19 megnevezett gépeltérítő valójában nem a gépeltérítő. Az egyik állítás az, hogy a gépeltérítők neve nem szerepelt a négy repülőgép egyikén sem.

ÖT: A 19 gépeltérítő egyik holttestét sem boncolták fel (mivel állítólag teljesen megsemmisültek a balesetekben, beleértve a pennsylvaniai balesetben szenvedőket is).

HAT: A feltételezett gépeltérítők közül legalább öt (vagy azonos nevű személy) azóta élve bukkant fel a Közel-Keleten. Ennek ellenére az FBI soha nem foglalkozott azzal, hogy újra kivizsgálja vagy felülvizsgálja a gépeltérítők listáját. Ez azt sugallja, hogy az FBI tudja, hogy az adminisztrációban senki sem érdekelt a további vizsgálatok újraindításában?

HÉT: Állítólag számos pilóta azt mondta a teoretikusoknak, hogy a 19 gépeltérítő egyike sem tudta volna olyan jól repülni a repülőgépekkel, hogy olyan pontossággal eltalálja a World Trade Center tornyait és a Pentagont, mint amilyen pontosan látható volt. Az erről szóló vita egyszerűen csak még több kétséget ébreszt a kormány azon vádjával kapcsolatban, hogy azok az emberek, akiket gépeltérítőként nevezett meg, az igazi gépeltérítők.

NYOLC: Senki sem látta a Pennsylvániában lezuhant gépet, kivéve valószínűleg a kormányzati nyomozókat, akik nem beszélnek. Egyes összeesküvés-elméletek hívei azt sugallják, hogy szándékosan rombolták le, mielőtt a földre került volna; mások azt sugallják, hogy a gép valójában Clevelandben szállt le, majd az utasokat valami ismeretlen célállomásra szállították. Ami akkor történt velük, az egyszerűen egy nagy kérdőjel, ami megnehezíti, hogy elhiggyük ezt a konkrét forgatókönyvet.

KILENC: Az amerikai tőzsdén a szeptember 11-e előtti napokban zajló machinációk arra utalnak, hogy a piac egyes belső szereplői tudták vagy gyanították, hogy a United és az American Airlines részvényei hamarosan csökkenni fognak. A 9/11-ben részt vevő négy repülőgép közül kettő United gép volt, a másik kettő pedig az American Airlines gépe.

Újra hangsúlyozni kell, hogy ezek a tételek nem alkotják a teoretikusok által felhozott összes vád teljes listáját, de jó minta. Akit érdekel a díjak talán legjobb összefoglalása, nézze meg a „Laza változás” című [videót](#).

Ismétlem, a fenti EGYES és KETTŐS pont a legfontosabb. Ha 9/11-én a Pentagonon kívül valami más is eltalálta a Pentagont, és ha a World Trade Center északi és déli tornya valóban ellenőrzött lerombolással esett a földre, nem pedig bármi, ami a repülőgép-eltérítéssel volt összefüggésben, akkor a valótlán történetek elterjedtek. A *9/11 bizottsági jelentés* egyértelműen hajlamos arra, hogy jelentős politikai kérdésekké váljanak.

A Scripps Howard News Service/Ohio University közvélemény-kutatása 2006. július 6. és 24. között arra a következtetésre jutott, hogy „az amerikai közvélemény több mint harmada [36 százaléka] gyanítja, hogy szövetségi tisztviselők segítettek a szeptember 11-i terrortámadásokban, vagy nem tettek lépéseket annak megállítására. Őket, hogy az Egyesült Államok hadba szálljon a Közel-Keleten.” A közvélemény-kutatás azt is megállapította, hogy „az amerikaiak 16 százaléka feltételezi, hogy a World Trade Center hatalmas ikertornyai összeomlásának valódi oka nem utasszállító repülőgépek, hanem titokban elhelyezett robbanóanyagok voltak”.

A zogyi közvélemény-kutató szervezet által két hónappal korábban, 2006. május 12. és 16. között végzett közvélemény-kutatás, némileg eltérően megfogalmazott kérdéseket használva, még erősebben utalt arra, hogy a kérdés agresszív nyilvánosságra hozatala esetén „nagy jelentőségűvé” válhat. Ez a közvélemény-kutatás arra a következtetésre jutott, hogy az amerikaiak 42 százaléka gondolta úgy, hogy valóban elfedték a szeptember 11-i valós eseményeket, és az amerikaiak további 10 százaléka volt „bizonytalan”. A közvélemény-kutatás társszerzője, W. David Kubiak kijelentette, hogy „az évekig tartó könyörtelen médiapromóció, a meszelés és a 9/11-i bizottsági propaganda ellenére a hivatalos szeptember 11-i sztori még mindig nem tud 50 százalékos támogatottságot szerezni.”

Bármelyik közvélemény-kutatás is közelebb áll az igazsághoz, úgy tűnik, hogy jelentős támogatottság övezi a téma fontos politikai kérdését.

Ezen két különböző szinten kell dolgozni. Az első szinten a célnak hosszú távúnak kell lennie, amelynek középpontjában a maximális erőfeszítések megtétele kell, hogy kiderítsék, kik azok az egyének és csoportok, akik végrehajtották a New York-i és Washingtoni támadásokat. Ezután ezeket az embereket nemzetközi bíróság előtt kell bíróság elé állítani, és ha lehetséges, el kell ítélni és meg kell büntetni annyi halálesetért. Egy ilyen próba, amelyet az Egyesült Államok politikájának tényleges változása kísér, megmutatná, hogy ezen a földkerekségen néhány ember legalább megpróbál közelebb kerülni az igazságosabb és tisztességesebb viselkedéshez az emberi kapcsolatokban szerte a világon.

A második szinten, rövid távon az a feladat, hogy azonnal hozzá kell kezdeni a lehető

legkeményebb munkához, hogy az idei kongresszusi választáson legyőzzék azt a jelöltet, aki nem hajlandó támogatni a szeptember 11-i korlátlan vizsgálatot. kongresszusra vagy magas szintű nemzetközi bíróságra. A folyamat elindításához nincs szükség több bizonyítékra, mint amennyi jelenleg rendelkezésre áll.

A gondosan összegyűjtött és elemzett bizonyítékok kezelhető mennyisége már kéznél van a fenti EGYES és MÁSODIK pontban. Ezeket a bizonyítékokat már most fel kell használni annak alátámasztására, hogy a Bush-adminisztráció egyes elemei, valamint esetleg más külföldi vagy belföldi csoportok részt vettek az amerikai nép elleni hatalmas csalásban, amely családok sok ezer halálos áldozatot követelt.

Ez a család vádja, ha bebizonyosodik, sokkal nagyobb büncselekményt jelent az amerikai nép és a világ népe ellen, mint bármely más, a 2003. márciusi iraki invázióhoz kapcsolódó család vádja. Ne söpörjük a szőnyeg alá, mert ami Libanonban, Gázában, Irakban, Szíriában és Iránban történik, sokkal nyomasztóbbnak és nyomasztóbbnak tűnik. Ez egy olyan vád, ami azért fontosabb, mert az imént említett területek mindegyikéhez kapcsolódik – elvégre a szeptember 11-i eseményeket az adminisztráció az Egyesült Államok közel-keleti külpolitikájának minden egyes aspektusának igazolására használja azóta. Szeptember 11. Ez egy olyan töltés, amely azért is fontosabb, mert az egész politikai rendszerünk magját érinti. Ha bebizonyosodik, összeesküvésről van szó, amely eddig sikeres volt, nem csak az Egyesült Államok népe ellen, hanem az egész világ ellen. Végül ez egy túl fontos vád ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyjuk, egyszerűen azért, mert az Egyesült Államok kormánya nem hajlandó megvitatni. Kényszerítenünk kell a Bush-kormányzatot, hogy ezt megvitassa.

A nap mint nap agresszív viták arról, hogy mi is történt valójában szeptember 11-én, az egyik legfontosabb feladat lesz most és november eleje között. Az ilyen megbeszélések – reményeink szerint – módot adhatnak a haladóknak arra, hogy kizökkentsék a szavazókat apátiájukból és az általuk biztosított *status quo* támogatására való hajlandóságból. biztonságot – és több szavazót arra ösztönözni, hogy hagyják abba Bush, a republikánusok és a bizonytalan demokrata politikusok támogatását, akik akár republikánusok is lehetnek. Egy ehhez hasonló, sok szavazó által már támogatott kérdés különösen fontosnak bizonyulhat a kongresszusi választások évében, amikor a közel-keleti új bizonytalanságok, az Egyesült Államok elleni terrorizmus új lehetőségei a közelmúltban elkövetett nagyszabású izraeli/amerikai terrorcselekmények megtorlásaként. Gáza és Libanon, valamint a korrupt, szinte egypárti amerikai politikai rendszer együttesen valószínűsíti, hogy Bush támogatói idén novemberben megtartják többségüket.

A választási hatás szempontjából nem számít, hogy a nagy nyilvánosság valóban arra kényszerítette-e az adminisztrációt, hogy elfogadja a szeptember 11-i események új, magas szintű vizsgálatát. Kezdetben a fő cél az lenne, hogy nagymértékben hozzájáruljanak mind a republikánusok, mind a demokraták vereségéhez, akik nem hajlandók teljes szívvel támogatni a kongresszus vagy a nemzetközi bíróság által indított nagyszabású új vizsgálatot. Ez novemberben több republikánus, mint demokrata vereségéhez vezethet, de végső soron a remélt cél annak a rendszernek a vége kell legyen, amelyben a demokraták alig különböznek a republikánusoktól, valamint a vagyon és a kül- és külföldi politikai hatalmának csökkentése. a

vagyon által fizetett hazai lobbik. Ezek a mai rendszerünk domináns jellemzői, amelyek gyakorlatilag megszüntették az értelmes demokráciát az Egyesült Államokban. A demokráciának ez a kudarca korábban is megtörtént az Egyesült Államok történelmében, de ezúttal valószínűleg tovább fog tartani – legalábbis addig, amíg az Egyesült Államok politikája nem kezd annyi figyelmet fordítani a világ szükségleteire, mint az Egyesült Államok önző vagy meggondolatlan szükségleteire. és hadiipari komplexumának. A 9/11 körüli bűnügyi események elleni támadások felgyorsíthatják ezt a folyamatot.

Gyakorlatilag egyetlen kongresszusi képviselő sem, legyen az demokrata vagy republikánus, nem fogja élvezni a szeptember 11-i nyomozás további kivizsgálását. Ugyanis jelenleg – más indítékok mellett – az ügyet arra kell használni, hogy a választott tisztségviselők közül azokat a politikai prostituáltakat keressük, akiket szintén le kell győzni, mert a pénz és a hatalom olyan könnyen elcsábítja őket, hogy a gyenge ellenségek elleni erkölcstelen háborúkra szavazzanak.

Az *American Scholars' Symposium* Los Angeles-i ülésén az egyik fő előadó, Webster Tarpley összefoglalta saját véleményét a szeptember 11-i eseményekről. Hangsúlyozta, hogy „neokon fasiszta örültek” követték el a szeptember 11-i „mítoszt”. Majd így folytatta: „A legfontosabb dolog az, hogy a szeptember 11-i mítosz az afganisztáni háború, az iraki háború és az Irán elleni közelgő támadás előfeltétele és gyökere. ... Meg kell... megfosztanunk [a mítosz elkövetőit] attól a lehetőségtől, hogy emberek százmillióit csapjanak le és manipulálhassunk [a] ... cinikusan megtervezett terrorista eseményeikkel.”

Adjunk három ujjongást Webster Tarpley-nek és más tévesen felcímkezett összeesküvőknek, akik oly sokáig dolgoztak a vadonban.

Bill Christison a CIA egykori magas rangú tisztviselője. 1979-es nyugdíjba vonulása előtt nemzeti hírszerző tiszt volt, valamint a CIA Regionális és Politikai Elemző Hivatalának igazgatója. Azóta számos cikket írt az Egyesült Államok külpolitikájáról. Elérhető : kathy.bill@christison-santafe.com .